

με το αίμα ακόμα στα μάτια...

με την οργή ακόμα στα χέρια...

πληρώσανε ακριβά αλλά χρωστάνε πολλά ακόμα!

Τα Δεκεμβριανά του 2008 μετρήσανε για χρόνια. Η εν ψυχρώ εκτέλεση του 15χρονου συντρόφου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον έμμισθο κρατικό φονιά Επαμεινώνδα Κορκονέα στα Εξάρχεια στις 6.12.08 αποτέλεσε τη σπίθα μέσα από την οποία η θλίψη έγινε οργή και η οργή εξέγερση. Από το ίδιο βράδυ και για πολλά μερόνυχτα η κοινωνική-ταξική αντιβία ξεχύθηκε στους δρόμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και δεκάδων άλλων ελλαδικών πόλεων και κωμοπόλεων για να επιστρέψει στην εξουσία ένα μερτικό εκδίκησης. Μια εκδίκηση που βρήκε τους τρόπους να εκφραστεί συλλογικά και πολύμορφα, μαζικά και ατομικά, αυθόρμητα και οργανωμένα. Οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις με τα μαντρόσκυλα της ελληνικής δημοκρατίας, οι δεκάδες συγκεντρώσεις και επιθέσεις στις γιάφκες της ελληνικής αστυνομίας, οι εμπρησμοί και τα σπασίματα εκατοντάδων τραπεζών και πολυκαταστημάτων, οι καταστροφές και οι απαλλοτριώσεις των εμπορευμάτων, το καμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο ήταν κάποιες από τις αρνήσεις που υψώθηκαν μπροστά στο δίλημμα που υφίσταται από τότε που υπάρχει εξουσία: προσκυνημένος ή εξεγερμένος, φιλήσυχος πολίτης ή άνθρωπος.

Ήταν η πρώτη φορά από τη μεταπολίτευση και δώθε, εν καιρώ δημοκρατίας, που τόσο πολλοί και πολλές, τόσο διαφορετικοί και διαφορετικές, ίσοι μεταξύ ίσων, άντρες και γυναίκες, αγόρια και κορίτσια, ντόπιοι και ντόπιες, μετανάστες και μετανάστριες αρνήθηκαν τους ρόλους που τους έχει επιβάλει η εξουσία και αμφισβήτησαν έμπρακτα το προνόμιο του κράτους να σκοτώνει και να μην πληρώνει. Οι καταλήψεις ελληνικών προξενείων καθώς και οι επιθέσεις εναντίον τους, οι δυναμικές διαδηλώσεις –που σε μερικές περιπτώσεις οδήγησαν σε συλλήψεις και προφυλακίσεις- σε δεκάδες πόλεις ολόκληρης της υφελίου απέδειξαν ότι οι από κάτω αυτού του κόσμου ξέρουν να μοιράζονται τη γλώσσα του δρόμου και της αλληλεγγύης.

Τα πλυντήρια εγκεφάλων μέσα από τις τηλεοπτικές οθόνες, το διαδίκτυο, τα πρωτοσέλιδα και τις ραδιοφωνικές συχνότητες έσπευσαν να «ερμηνεύσουν» και να διαχωρίσουν ανάμεσα σε «καλούς» μαθητές και «κακούς» κουκουλοφόρους, σε «ειρηνικούς διαδηλωτές» και «μετανάστες πλιατσικολόγους». Προσπάθησαν να σπείρουν τον τρόμο και τη σύγχυση. Μάταια όμως. Η εξέγερση είναι μία και αδιαίρετη. Όποιος και όποια βρίσκεται στους δρόμους ξέρει και τις αφορμές και τις αιτίες της. Ο μόνος διαχωρισμός που υπάρχει μέσα σε κάθε ταξική κοινωνία εκμετάλλευσης και καταπίεσης φάνηκε ήδη από τις πρώτες ώρες μετά τη δολοφονία του Αλέξη. Από τη μία πλευρά των οδοφραγμάτων βρέθηκαν τα ανταριασμένα πλήθη των εξεγερμένων. Από την άλλη οι εχθροί τους: το κράτος για να εξασφαλίσει την εξουσία του, οι μπάτσοι του για να ξυλοκοπήσουν και να συλλάβουν, οι караβανάδες για να κηρύξουν κίτρινο συναγερμό, οι παρακρατικοί νεοναζί για να συνδράμουν στο έργο των κατασταλτικών δυνάμεων, οι δικαστές και οι ανακριτές για να φυλακίσουν, τα κόμματα για να αντλήσουν (το καθένα με τον τρόπο του) πολιτική υπεραξία, οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης για να σπλώσουν συνειδήσεις, οι ρασοφόροι πλιατσικολόγοι για να αφορίσουν, οι έμποροι και οι εμποράκοι για να κλάψουν τις περιουσίες τους, οι νοικοκυραίοι για να απαιτήσουν την τάξη και την ασφάλεια, για ν' απαιτήσουν δηλαδή την εφαρμογή αυτών των ιδεολογημάτων που έχουν οπλίσει τα χέρια δεκάδων φονιάδων σαν τον Κορκονέα και έχουν αφαιρέσει τη ζωή δεκάδων ανυπότακτων σαν τον Αλέξη.

Οι εύθραυστες βιτρίνες θρυμματίστηκαν και μαζί μ' αυτές όλες οι ψευδαισθήσεις για μια ευημερία εθελοδοουλίας, την οποία επιπλέον κανένας δεν μπορεί πια να υποσχεθεί πόσο μάλλον να εγγυηθεί. Τα ατμ των τραπεζών δε φτύνανε πλέον χρήμα αλλά φωτιά. Καμία προπαγάνδα δε θα μπορέσει να κρύψει την αλήθεια που έλαμψε στους δρόμους. Κανένας χημικός πόλεμος και καμία καταστολή δε θα μπορέσει να επιβάλλει τη σιγή νεκροταφείου. Τίποτα δε θα είναι όπως

πριν. Μέσα σ' αυτές τις εβδομάδες, κατά τη διάρκεια των οποίων εκτυλίχτηκε ένας εν δυνάμει εμφύλιος πόλεμος, κάθε συνείδηση αναγκάστηκε εκ των πραγμάτων να πάρει θέση και να επιλέξει: ή με τη ζωή ή με το θάνατο, ή με την εξέγερση ή με την εξουσία.

Η μηντιακή και διανοουμενίστικη γλώσσα της αφομοίωσης σκούζει ασταμάτητα: «μα δεν έχουν αιτήματα, είναι ένα ξέσπασμα, πρόκειται περί τυφλής βίας». Ναι λοιπόν κυρίες και κύριοι, δε ζητάμε τίποτα γιατί τα θέλουμε όλα, γιατί μέσα σ' αυτόν τον κόσμο προτιμάμε να κρύβουμε τα πρόσωπα μας και να περνάμε στην επίθεση. Όσο δε κατανοείτε τίποτα απ' όσα λέμε και κάνουμε, τόσο πειθόμαστε ότι βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο, στο δρόμο της άρνησης αυτού του αιχμάλωτου κόσμου. Μάταια αναζητείτε αιτήματα, γιατί δεν έχουμε αιτήματα αλλά προτάγματα τα οποία και δε τα ζητιανεύουμε αλλά προσπαθούμε να τα καταστήσουμε χειροπιαστά: αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη, συντροφικότητα και αλληλοσεβασμός μεταξύ των καταπιεσμένων, άσβεστο μίσος για την εξουσία και άμεση δράση για την καταστροφή της. Οι δεκάδες καταλήψεις πανεπιστημιακών σχολών, σχολείων, δημοτικών και άλλων κρατικών κτιρίων στο κέντρο και τις συνοικίες της Αθήνας και πολλών άλλων πόλεων της χώρας. Η αυτοοργάνωση της καθημερινότητας μέσα σ' αυτές με γνώμονα την ισότητα και την αντιεραρχία. Τα αυτοοργανωμένα κυλικεία και εστιατόρια με τα απαλλοτριωμένα τρόφιμα. Οι προκηρύξεις, τα έντυπα, οι αφίσες, τα αυτοοργανωμένα ραδιόφωνα και οι ιστοσελίδες σε μέσα αδιαμεσολάβητης ανταπληροφόρησης. Οι εκδηλώσεις και οι συναυλίες αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης των συλληφθέντων. Οι καταλήψεις δημόσιων και ιδιωτικών τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών, οι εισβολές σε θεατρικές παραστάσεις. Οι πολυπληθείς συνελεύσεις και οι αποφάσεις τους δίχως προεδρεία και ψηφίσματα. Το νοιάξιμο του ενός για τον άλλο κόντρα στη λογική της καβάντζας. Το μοίρασμα ενάντια στην εξατομίκευση. Το ζωτικό αίσθημα της αντιστεκόμενης κοινότητας ενάντια στο ανεπαίσθητο κλουβί της οικογένειας. Αυτά είναι τα προτάγματα μας. Αυτά είναι τα χειροπιαστά ψήγματα του κόσμου που ονειρευόμαστε. Ξέρουμε καλά ότι για να καταστήσουμε αυτόν τον κόσμο απόλυτα πραγματικό θα πρέπει προηγουμένως να κατεδαφίσουμε οριστικά και αμετάκλητα το σφαγείο που ονομάζετε κράτος, δημοκρατία και ελεύθερη αγορά.

Μια κρατική σφαίρα στάθηκε αρκετή για να λερωθούν τα μεταξωτά βρακιά των ιδιοκτητών αυτού του κόσμου. Το ξέρουν καλά ότι τίποτα δεν τελείωσε και τίποτα δε θα τελειώσει. Το ξέρουμε και εμείς. Γιατί το χρωστάμε πρώτα απ' όλα στους εαυτούς μας. Γιατί δε μας αξίζει η επιστροφή στην αθλιότητα της «κανονικότητας». Γιατί το χρωστάμε στον Αλέξη Γρηγορόπουλο. Και όχι μόνο. Το χρωστάμε στο Μιχάλη Καλτεζά, στη Σταματίνα Κανελοπούλου, στον Ιάκωβο Κουμή. Το χρωστάμε στον Τόνι Όνουα, στον Έντισον Γιαχιά και στα δεκάδες ταξικά αδέρφια μας, στις δεκάδες ταξικές αδελφές μας που πέσανε νεκροί και νεκρές στους δρόμους, στα σύνορα, στα τμήματα, στις φυλακές και στους χώρους της μισθωτής σκλαβιάς. Το χρωστάμε στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, τη μαχητική συνδικαλίστρια, που από τις 23.12.08 βρίσκεται να χαροπαλεύει στο δωμάτιο μιας εντατικής, έχοντας πέσει θύμα μιας θρασυδείλης επίθεσης με βιτριόλι από τους μπράβους της πασοκικής εργοδοσίας της οικομετ, επειδή επέλεξε να αγωνιστεί για τα δικαιώματα τα δικά της και των συναδελφισσών της, καθαριστριών στον ησαπ. Το χρωστάμε στους εκατοντάδες διωκόμενους, στους δεκάδες αιχμαλώτους αυτής της εξέγερσης, τους οποίους και δεν πρόκειται να αφήσουμε μόνους μπροστά στις αδηφάγες ορέξεις της αδέκαστης ελληνικής δικαιοσύνης...

οι αιχμάλωτοι της εξέγερσης δεν είναι μόνοι τους!

τίποτα δεν τελείωσε, τίποτα δε θα τελειώσει!

όλα συνεχίζονται, όλα...

*Αναρχικοί-ες από την Ερημο του Πραγματικού
Αθήνα, Γενάρης 2009*